

[Kirkeministeren.]

sag, at der gives disse hjemvendende præster en helt igennem fair chance. Jeg ved, at de også med stor glæde vil se den anden del af opgaven løst: at skabe muligheder for forflyttelse, hvor et skifte ville være gavnligt for alle parter, men hvor det uden den foreslåede regel ville være meget vanskeligt. Også den store del af menighedskredsene står bagved. Jeg synes, at den stilling til spørgsmålet, som bestyrelsen for menighedsrådenes landssammenlutning har taget, må veje tungt for rigsdagen. De stillede sig moralsk aldeles entstemmigt bag denne ændring. Men kan repræsentanterne for menighedsrådene gøre det, synes jeg også, rigsdagen må kunne gå med hertil.

Også denne ændring har fået en overvejende velvillig modtagelse i store dele af pressen. Jeg vil gerne som sidste citat læse nogle få linier op af de betragtninger, som er fremkommet i „Kristeligt Dagblad“:

„Vi tror så godt om danske menighedsrådsmedlemmers skønsomhed og retsind, at vi regner med, at denne begrænsning i deres kompetence bliver modtaget som en selvfølgelig retfærdighedshandling, der sigter mod hele kirkens sunde trivsel.“

Problemet ligger mig tungt og alvorligt på sinde, og jeg håber, vi må kunne enes om en løsning. Hvor stærkt problemet spænder, ser man bl. a. af, at der det sidste år har været ikke mindre end 12 udlandspræster, som søgte embede. Deraf har kun 5 fået embede. Der er enkelte gengangere fra året forud blandt ansøgerne, så tallet 12 ligger utvivlsomt noget over det normale behov, men selv et noget mindre tal viser, hvor alvorligt problemet er. Der bliver altså ikke mange embeder tilovers for en omflytning herhjemme, så man vil forstå, at kravet om at få hvert 10. embede, d. v. s. ca. 12 embeder årligt, ind under undtagelsesreglen, ikke går for vidt, snarere tværtimod.

Der er her blevet talt om, at man måske kunne holde sig til de sognekald, hvor der er to eller flere præster. Det løser ikke problemet. For det første ville man derved få for få embeder, for det andet ville man udelukkende, eller næsten udelukkende, få byembeder, og for det tredje ville det blive underordnede embeder, og det er ikke ting, som man kan byde folk, der har gjort en gerning ude og kommer hjem i den helt modne alder. Det ville blive følt af dem som en deklassering. Det ændres heller ikke ved, at vi får ordnet pensionsreglerne, heller ikke med ventepenge. Jeg synes ikke,

det er en måde, vi kan ordne det på. Jeg ved meget vel, hvor tungt dette spørgsmål ligger, jeg ved, hvor strengt det er at komme til nogle, der har fået en ret og udøvet den i lang tid, og kræve en vis begrænsning af den. På den anden side tror jeg, at jo mere man arbejder med dette problem, des mere vil man erkende alvoren i det, vil man erkende, at det trænger sig såre stærkt på, og at vi må finde en eller anden vej frem.

Jeg håber på, at vi i udvalget må kunne opnå enighed om det væsentlige, og tilsiger mit beredvillige medarbejde hertil.

Tredie næstformand (Jørgen Jørgensen):

Det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft har ordet for en kort bemærkning.

Inger Merete Nordentoft: Jeg tror, at den højtærede kirkeminister har været så optaget af den lange tale, han skulle holde, at han ikke har hørt, hvad jeg sagde. Jeg er ikke på nogen måde gået imod 21 års valgretsalder, tværtimod, så der var ikke nogen grund til at komme med yderligere udtalelser om, at disse løfter skulle holdes. Det er både jeg og mit parti til enhver tid gået ind for. Men selv den højtærede kirkeministers smukke ord kan jo ikke skjule den kendsgerning, at de ikke blev holdt i 1946; skønt vi netop fra vort partis side gjorde opmærksom på, at der ikke behøvedes en grundlovsændring. Ej heller kan den højtærede kirkeminister skjule den kendsgerning, at forfatningskommissionen åbenbart arbejder overordentlig langsomt. Såvidt det er offentligheden bekendt, har der, siden den nuværende statsminister blev formand for den for 12 måneder siden, kun været afholdt 2 møder.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Jeg har aldeles ikke opfattet det ærede medlems tale som udtryk for, at det ærede medlem ikke ønskede 21 års valgret. Det har jeg ikke talt et ord om, men det ærede medlem insinuerede, at vi ikke mente det særlig alvorligt, at vi ville spise de unge af med en valgret til menighedsrådene og så standse der. Det var jo meningen med det ærede medlems tale. Det var det, jeg protesterede imod, ikke det ærede medlems særlige standpunkt til 21 års valgretsalder.

Med hensyn til arbejdet i forfatningskommissionen er det jo rigtigt, at der er gået nogen tid efter ministeriets dannelse, men jeg ved i hvert fald, at forfatningskommissionen er i den grad inde på et realistisk arbejde nu, at det lover det bedste for et resultat.